

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De otio & quiete. cap. xxxvii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A **V**ni accederet homo ad Absalon, vt adoraret eum, extendebat 2. Reg. 15.
manum suam, & apprehendens osculabatur eum. Faciebatque hoc omni Israël venienti ad iudicium, vt audiretur à rege: & conciliabat sibi corda virorum Israël.
Intrantes in domum, salutate eum. Et siquidem fuerit domus Mat. 10.
ea digna, veniet pax vestra super eam: sin minus, pax vestra reuertetur ad vos.

*Affabilem in congressibus, ac suauem in colloquijs esse oportet. Naz.
Ne existimemus leuam ac vilem esse hanc virtutem, nimirum affabilem sese præbere, Chrys.
B atque hominum alloquijs patere.*

DE OCCURSIBVS, ET DE IIS QVI EX MALIS in mala incidunt. CAP. XXXVI.

L BUNT in afflictiones Ægypti: & excipiet eos Méphis, & sepeliet eos. Osee. 9.
Quomodo si fugiet vir à facie leonis, & occurrat ei vulsus, & ingrediatur domum, & innitatur manu sua super parietem, & mordeat eum coluber. Et erit, qui fugit timorem, incidet in foueam: & qui excedit è fouea, absumetur à laqueo. Amos. 5.

DE OTIO ET QUIETE. CAP. XXXVII.

QUORIFICARE, qui sedes in domo tua.
Quiesces, nec erit qui tibi bellum inferat. Job.
Tu Domine singulariter in spe cõstituisti me. Singulariter sum Ps. 4. 14.
ego, donec transeam.

Vir prudens quietem agit. Boni perpetuò quiescunt. Prov.
Super quem respiciam, nisi super humilem & quietum, & timentem sermones Esa. 66.
meos.

D Nolite exire ad agros, & in viis ne ambuletis: quia gladius hostium habitat in circuitu. Hier. 6.

Bonum est viro, cum portauerit iugum ab adolescentia sua. Sedebit solitarius, Thren. 3.
& tacebit: quia leuauit se supra se.

Reuertetur Iacob, & quiescet, & dormiet in salutari Domini: & non erit qui ei molestus sit.

Martha, Martha, sollicita es, & turbaris erga plurima. Luc. 10.

Rogamus vos, fratres, vt quieti sitis, & vt vestrum negotium agatis, & opere- 1. Thess. 4.
mini manibus vestris.

E Vita priuata atque ab hominum commercio diuisa, ei quæ vnita est, ac societate gaudet, à plerisque anteponitur. Basl.

Vi quadam, quæ dici non potest, mentem suam illi informantes, qui eam nullis negotijs districtam habent, in ea causa sunt, vt Dei sermo eos auigæ instar moderetur.

Solitudo animæ puritatem inchoat. Quemadmodum enim fera, blanda conuersione similis.
ciculantur: sic etiam cupiditates, iræ, mœrores, timores, pestifera animæ mala, per solitudinis
dinem consopita, ac non assidue irritamentis efferata, facilius postea rationis superantur. utilitas.

Mens in mundum minimè diffusa, in sese redit, ac per se postea ad Dei notionem assurgit. Ac tum nec ad cibi curam, nec ad indumentorum sollicitudinem sese detorquet, sed ab omnibus terrenis curis feriatâ, studium omne suum ad eternorū bonorū adeptionē transfert.

Solitudinem non nihil amplecti oportet: vt animo minimè turbido & inquinato Deum Naz.
alloquamur, ac mentem à rebus vagis aliquantisper reducamus. Solitudo à negotijs libera, Orat. de
splendore cum negotijs coniuncto præstantior est. seipf.

Chrys. Tum denique maximè insidiatur diabolus, cum nos solos, atque cib omnium consuetudi-
ne semotos videt.

Ei, qui continentia studium proficitur, turbas quoque fugere conuenit: vt mentem ab om-
ni distractione liberam, ac pectus ab omni perturbatione purum habeat. Magnus enim in-
ter hominum turbas tumultus est.

Ad perfectionem adipiscendam ingens in secessu subsidium positum est.

Serapion. Ad consequendam doctrinam plurimum adiumenti affert animus ab omni distractio-
ne immunis.

Euagrius. Præstat in storea decumbere, ac fidenti animo esse: quam in aureo lecto perturbari.

Nilus. Vita solitaria & quæta multis opibus est splendidior.

Philo. Sapiens tranquillitatem & quietem atque otium consecratur: vt in diuinis commenta-
tionibus animo quieto versetur.

DE SENTENTIA, ET CONDEMNATIO-
ne, ac seueritate Dei: & quòd nec ultra Dei iram vindicanda pec-
cata sint, nec ultra ipsius mandata benignitate vtendum.

CAP. XXXVII.

1. Reg. 15.

T dixit Samuel ad Saul: Nonne cum paruulus esses in oculis
tuis, caput in tribubus Israël factus es? vnxitque te Dominus
in regem super Israël: & misit te Dominus in viam, & ait: Va-
de, & interfice peccatores Amalec, & pugnabis contra eos vs-
que ad internecionem eorum. Quare ergo non audisti vocem
Domini, sed versus es ad prædam, & regem Agag saluasti, &
contempnisti verbum Domini? Pro eo ergo quòd abiicisti
verbum Domini, abiicit quoque te Dominus, ne sis rex.

3. Reg. 20.

Et accedens vnus vir Dei, dixit ad regem Israël: Hæc dicit Dominus, Quia di-
xerunt Syri, Deus montium est Dominus, & nõ est Deus vallium, dabo omnem
multitudinem hanc grandem in manu tua, & scietis quia ego sum Dominus. Di-
rigebantque septem diebus ex aduerso hi, atque illi acies, septima autem die com-
missum est bellum: percusseruntque filij Israël de Syris centum millia peditum in
die vna. Fugerunt autem qui remanserant in Aphec, in ciuitatem: & cecidit murus
super viginti septem millia hominum, qui remanserant. Porrò Benadad fugiens,
ingressus est ciuitatem, in cubiculum quod erat intra cubiculum. Dixeruntque ei
serui sui, Ecce audiimus quòd reges domus Israël clemetes sint. Ponamus itaque
faccos in lumbis nostris, & funiculos in capitibus nostris, & egrediamur ad regem
Israël: forsitan saluabit animas nostras. Accinxerunt faccis lumbos suos, & posue-
runt funiculos in capitibus suis, veneruntque ad regem Israël, & dixerunt ei: Ser-
uus tuus Benadad dicit, Viuat, oro te, anima mea. Et ille ait, Si adhuc viuit, frater
meus est. Quod acceperunt viri pro omine, & festinantes rapuerunt verbu ex ore
eius, atque dixerunt, Frater tuus Benadad viuit. Et dixit eis, Ite, & adducite eum ad
me. Egressus est ergo ad eum Benadad, & leuauit eum in currum suum. Qui dixit
ei, Ciuitates, quas tulit pater meus à patre tuo, reddam: & plateas fac tibi in Dama-
sco, sicut fecit pater meus in Samaria, & ego foederatus recedam à te. Pepigit ergo
foedus, & dimisit eum. Tunc vir quidam de filiis Prophetarum dixit ad socium
suum in sermone Domini, Percute me. At ille noluit percutere. Cui ait, Quia no-
luisti audire vocem Domini, ecce recedes à me, & percutiet te leo. Cùmque paulu-
lum recessisset ab eo, inuenit eum leo, atque percussit. Sed & alterum inueniens vi-
rum, dixit ad eum, Percute me. Qui percussit eum, & vulnerauit. Abiit ergo Pro-
pheta, & occurrit regi in via, & mutauit aspersione pulueris os & oculos suos.
Cùmque rex transisset, clamauit ad regem, & ait, Seruus tuus egressus est ad præli-
um cominus: cùmque fugisset vir vnus, adduxit eum quidam ad me, & ait, Cu-
stodi